

Εξομολογήσεις ενός “απελευθερωτή” άγριων θηρίων

Κάθε μέρα δίνουμε αγώνα για την προστασία της ελληνικής φύσης. Προσπαθούμε μέσα από τη συνεργασία να διατηρήσουμε τον φυσικό πλούτο. Οι προκλήσεις είναι πολλές, και σε αυτές προστίθεται ο μύθος των απελευθερώσεων άγριων ειδών από οικολόγους. Ο μύθος αυτός διαλύει την εμπιστοσύνη και ενισχύει την αίσθηση του κόσμου στην ύπαιθρο ότι ολομόναχος, συχνά με αυτοδικία, θα αντιμετωπίσει αυτόν τον ξενόφερτο κίνδυνο.

Τι αμολάμε; Λύκους με στριφογυριστές ουρές σε διάφορα χρώματα, μεταλλαγμένα ζώα, ανθεκτικά υβρίδια μεταξύ διαφορετικών ειδών, π.χ. λυκοτσάκαλα ή αλλιώς τσακαλόλυκα. Ζώα που απελευθερώνονται από «κόκκινα ελικόπτερα», το «άσπρο βανάκι» ή το «μαύρο βανάκι», ή ακόμα και φορτηγά-πλοία. Πολλές φορές μας έχουν σταματήσει στην ύπαιθρο εξαγριωμένοι άνθρωποι που ζητούν να δουν το αυτοκίνητο για να πεισθούν ότι δεν κουβαλάμε αρκούδες, λύκους και φίδια.

Γιατί δεν κατηγορούμαστε ότι απελευθερώνουμε πεταλούδες, κύκνους ή κάποιο όμορφο και γοητευτικό ζώο; Πάντα αμολάμε αιμοβόρα ζώα, ειδικά εκπαιδευμένα να μην φοβούνται τον άνθρωπο, να κάνουν παράτολμα εγχειρήματα, πιο έξυπνα και διαβολικά από ποτέ... Διαβάστε μερικές φανταστικές ιστορίες, γελάστε με αυτές αλλά την ίδια στιγμή βοηθήστε να ξεκαθαρίσει ότι πρόκειται ακριβώς γι' αυτό: ιστορίες φαντασίας.

Στη Στερεά Ελλάδα αμολάμε λύκους

Είμαστε στην ορεινή Φωκίδα, όπου θα μιλούσαμε για τα άγρια ζώα σε τοπική ημερίδα. Η κουβέντα έχει ανάψει από το προηγούμενο βράδυ στο καφενείο του χωριού, όπου μιλάμε για λύκους. Με τους ντόπιους κτηνοτρόφους γίνεται μια έντονη κουβέντα αλλά τα βρίσκουμε.

Μέχρι που μερικοί πρωτεγουσιάνοι της παρέας αρχίζουν:

«Τους ξέρουμε αυτούς τους οικολόγους, τους ζούμε στην Αθήνα, αυτοί τους αμόλησαν, γέμισε ο τόπος λύκους και σας τρώνε τα ζώα!».

Η κατάσταση κοντεύει να φτάσει στη χειροδικία και οι γέφυρες με τους κτηνοτρόφους γκρεμίζονται.

Στο τρίγωνο των Κυκλάδων το φορτηγό-ψυγείο αμολάει φώκιες-γκουρμέ

«Είναι κοινό μυστικό, κυρίως μεταξύ των ψαράδων της Άνδρου, ότι στο τρίγωνο Άνδρος-Τήνος-Σύρος, κυκλοφορεί ένα πλοίο φορτηγό-ψυγείο φάντασμα, από το οποίο οι οικολόγοι αμολούν φώκιες. Οι φώκιες είναι ειδικά εκπαιδευμένες και συχνά αναφέρονται ότι έχουν πουά – «όχι σαν τις κανονικές». Ένας χαρακτηριστικός διάλογος:

- Στην Άνδρο, οι οικολόγοι, πέταξαν 18 φώκιες στη θάλασσα από φορτηγό

- Αλήθεια, από τι φορτηγό;

- Από φορτηγό-ψυγείο!

- Και ποιος τις πέταξε, το είδες με τα μάτια σου;

- Α όχι, μου το είπε ο 'τάδε'!

- Και αυτός που τις πέταξε, πού τις βρήκε τις φώκιες, υπάρχει καλλιέργεια φώκιας;

-ΑΑΑΑΑ δεν ξέρω άμα υπάρχει καλλιέργεια, αυτό που ξέρω είναι ότι έχει πολλές φώκιες. Και είναι έξυπνες πολύ, περιμένουν δίπλα στο παραγάδι και δαγκώνουν τα καλά και μεγάλα ψάρια. Μια χαψιά από δω, μια χαψιά από εκεί, και στο τέλος δεν μένει τίποτα!

Στη Μακεδονία, κυκλοφορούν παρδαλοί λύκοι ζαλισμένοι από τα πολλά ταξίδια

Συζήτηση στο πλαίσιο έρευνας για το απειλούμενο τσακάλι στη Μακεδονία:

- Κάνουμε έρευνα για τα τσακάλια. Ξέρετε αν έχουν απομείνει εδώ;
- Τσακάλια εδώ όχι, τ'ά 'χουνε φάει. Λύκοι έχει πολλούς άμα θέλετε. Όχι από τους κανονικούς... τους άλλους, ξέρεις...
- Δηλαδή, ποιούς;
- Εκείνους μωρέ που αμολάνε οι οικολόγοι, τους παρδαλούς που είναι σαν αποχαυνωμένοι, πλησιάζεις και ούτε μέτρο πίσω δεν κάνουν. Είναι ζαλισμένοι απ τις μεταφορές πέρα-δώθε και τους ξεπαστρεύουμε εύκολα, δε μένουν και πολύ. Αλλά αμολάνε, αμολάνε... πόσους πια θα αμολήσουν ακόμα; Και πόσο ν'αντέξουμε κι εμείς;!

Στη Ροδόπη, λύκοι-πρωταθλητές μαθαίνουν να πηδούν εμπόδια

Ένας κτηνοτρόφος που διατηρεί έγκλειστα σε φάρμα πρόβατα μας λέει ότι ο λύκος του έκανε ζημιές.

- Έχετε δοκιμάσει να βάλετε περίφραξη;
- Βέβαια! Όμως αυτοί που...αμολάνε τους λύκους, τους έχουν εκπαιδεύσει να πηδούν σε διάφορα ύψη. Ξεκινούν να τα εκπαιδεύουν από μισό μέτρο, ένα, ενάμισι, δύο... Έβαλα δυόμισι μέτρα φράχτη και πάλι τον πηδάνε!

Στην Πελοπόννησο αμολάμε... ;;;

Είμαστε στην Πελοπόννησο για καταγραφή τσακαλιών, είδους απειλούμενου με εξαφάνιση στην Ελλάδα. Στο στέκι τοπικού κυνηγετικού συλλόγου συζητάμε και συλλέγουμε πληροφορίες από τα μέλη του διοικητικού συμβουλίου και τους τοπικούς θηροφύλακες. Η διάθεση καλή και από τις δυο πλευρές με σύσφιξη σχέσεων και αμοιβαία κατανόηση.

Μέχρι που παρεμβαίνει ο γραμματέας του συλλόγου:

«Όλα καλά ρε παιδιά, αλλά τελευταία στην περιοχή μας γίνονται ανεξήγητα πράγματα... πείτε την αλήθεια: ποιος έχει αμολήσει όλους αυτούς τους **ψύλλους**...;»

Υπό την απειλή όπλου...

Το 2006, ήμουν στα Τζουμέρκα μαζί με συνάδελφο εντομολόγο από την Ολλανδία, στα υπαλπικά λιβάδια πάνω από τον Καταρράκτη. Μας σταματάνε δυο εξαγριωμένοι κυνηγοί με την καραμπίνα επ' ώμου, φωνάζοντας ακατάληπτες εκφράσεις και χειρονομώντας. Σταμάτησα το τζιπάκι, σημειωτέον χαμηλών κυβικών και μικρού μεγέθους.

Μου είπαν λοιπόν να ανοίξω το πορτ-μπαγκάζ, για να δούνετην άλλη αρκούδα που κουβαλάω...Και πως σίγουρα εγώ αμόλησα μία, γιατί τα ίχνη της σταματούσαν στα 1800μ, όπου είχαμε αφήσει το τζιπάκι για δειγματοληψία...και ήταν ανάποδα, δηλαδή έφευγαν από το αυτοκίνητο.

Τι να κάνω, τι να κάνω... τους είπα: «Ανοίξτε παιδιά, δεν υπάρχει αρκούδα, αλλά προσέξτε τα φίδια, γιατί τα έχω ατάιστα...». Αφού διχάστηκαν λίγο, άνοιξαν όντως διστακτικά το

πορτ-μπαγκάζ, για να ανακαλύψουν εντομολογικό εξοπλισμό και μόνο... Μετά ανέβηκαν στο τζιπ τους και έφυγαν μουρμουρίζοντας πως τους ξέφυγα αυτή τη φορά...

Άντε τώρα να εξηγήσω εις την Αγγλικήν, στον φίλο μου τον Luc το συμβάν, ο οποίος σημειωτέον έπεσε σε κατάθλιψη την επόμενη μέρα. Εμένα με έσωσε το χιούμορ...